

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Fotoğraf / Yasin Mortaş - (Sonbahar)

Yıl 2 Sayı 19 Eylül 2020

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Ahmet Süreyya DURNA

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet OSMANOĞLU

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi

Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B

Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebyatdergisi.com

Facebook:

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl:2 Sayı: 19 (Eylül 2020)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

* * *

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

İÇİNDEKİLER

MAHALİ SANATÇILAR

Murat KAPKINER.....	3
AFRİKADA DOĞACAĞIZ	
Haşim KALENDER	4
ANADOLU KADINI ANNEM	
Ahmet Süreyya DURNA	4
ÜZÜLME EVLAT	
Necmettin YALÇINKAYA	5
SELALAR ÇIRPINIRKEN	
Filiz KAŞKIŞIM ÇOLAK	7
SONRASI SENSİZLİK BU SUSKUNLUĞUN	
Ercan SAĞLAM	7
VASIYETİM KAYIP ÇİÇEK	
Oğuz KAYIRAN	8
UN HELVASI	
Ayfer YILDIZ	10
UMUDUN IŞIKLARI	
Gülçin Yağmur AKBULUT	11
KÜÇÜREK ÖYKÜLER	
İlker GÜLBAHAR	12
SÖNMEYEN BİR ŞEYLER	
Süleyman Berç HACİL	13
EY HÜDA'M	
Davut MORTAŞ	13
REHİN SEVİNÇLER	
Hasan PARLAK	14
AŞK MİHRABI	
Murat COŞKUN	14
TÜRK MAVİSİ GÖZLERİN	
Recep ŞEN	15
DAĞLAR	
Yakup GÜMÜŞ	15
EYLÜL DÜŞÜ	
Taner EKER	16
EYLÜLÜN HATIRLATTIKLARI	
Nihat MALKOÇ	16
CAHİL CESARETİ	
Kadir KÖSE	17
OLUR	
Yusuf DOĞDU	17
DEDEMİN HİKAYESİ (2)	
Meral TABAKOĞLU TOKSOY	18
DÜŞÜN ÇATLAĞI	
Aras ALTUNBEY	19
AFORİZMALAR	
Zeynep ŞİMŞEK	20
GÖLGEMDEKİ AĞRILAR	
Rıdvan YILDIZ	20
HASRETİM OLMAKTAN ÇIKTIN ŞİMDİ	
Oyhan Hasan BILDIRKİ	21
SONSUZLUK	
Turgay ÇİTÇİ	21
GÜZ SANCILARI	
Serdar YILDIRIM	22
YOK OLUŞUN DERİN KOKUSU	
Yaşar ADIYAMAN	22
KİTAPLIK / BİR BALKÖPÜĞÜ HİKAYESİ-Tanıtım	
Akif NECİPSOY	23
HÜZN-Ü HAZAN	
Mehmet OSMANOĞLU	24

MAHALLİ SANATÇILAR

Sorun galiba şu: Mahalli sanatçının yapıtını evrensel kılabilmesi. Merhum Neşet Ertaş gibi. Ankara radyosunda ilk yayınlandığı zamanlar mahalli sanatçı diye anons ediliyordu. Kısa zamanda türkü dinleyen, seven kim varsa herkesin sevgilisi oldu. Besteleri, ulusal yapıtlar olarak ileriye kaldı. Böyle bir iki istisnayı saymazsak özellikle Aşık Veysel'i, biliyorsunuz türkücüler ya mahalli ya ulusaldır; sanatçı her yöreden çalabilmeli, okuyabilmelidir. Ama istisnalar her yöreyi kendi kabuğuna çekebiliyor.

Bu girişi kimileriniz belki bir uzak benzetme olarak değerlendirecek ama kimi şairler ve kimi şairlerin ürünleri hakkında da benzer şeyler düşünüyorum. Burada mahallilik, yöresellik değil içerik.

Mesela dünyaca ünlü hangi komünist şair olursa olsun, eğer yapıtlarında hep bu 'dava'larını söylüyorlarsa mahallidirler. Çünkü hangi dava olursa olsun ya hedef kitleleri açısından ya kronik açıdan marjinaldir. Yani ya muhatapı sınırlı ya kullanma tarihi açısından başı sonu belli bir ömrü var olduğundan sınırlı. Komünizm bitebiliyor. O şiirler ne işe yarayacak. Ya da İslam davası şiirleri. İslam egemen oluncaya kadar kimilerine heyecan verebilir ama İslam egemen olunca anlamsızlaşır. İki örnekte de 'ideoloji'den bahsettiğim altını çizmem herhalde gerekmiyor.

Ama mesela bir komünist şair veya bir İslamcı şair bütün dünyayı komünist veya Müslüman yaparsa sözümüz yok: o artık Neşet Ertaş istisnasıdır.

Kültür fukarası olduğum için bildiğim birkaç şairi şöyle bir aklımdan geçiriyorum.

Üstat N.Fazıl Kısakürek'in kalıcılığı dava şiirlerinden ötürü mü yoksa Otel Odaları, Çile, Kadın gibi şiirlerinden mi? Bence ikincilerden.

Üstat Sezai Karakoç yarına kaldı. Balkon, Anne ve Ço-

cuk, Mona Roza ilgisiyle mi dava şiirleri ilgisiyle mi diye soruyorum. (Kaldı ki ileride geleceği üzere, onun dava şiirleri de salt dava şiiri değil).

Attila İlhan; Kurtuluş Savaşı'nı anlattığı şiiriyle mi tarihe kalacak, yoksa Ben Sana Mecburum, Aysel ve benzerleriyle mi kalacak.

Mehmet Akif; İstiklal marşı ilgisiyle mi yoksa Küfe, Bülbül vs. gibi varoluşsal şiirleri ilgisiyle mi edebi çevrelerde unutulmazdır.

Komünist Nazım Hikmet; tecavüzcü askeri anlattığı şiiri, Ustamızın Ölümü (Lenin) şiiri, milli mücadeleyi anlattığı şiirleriyle mi yoksa Bu Gün Pazar ve emsali şiirleriyle mi daha da ileriye kalacak.

Yine zamanın komünist ozanı Mahzunî Şerif "Erim Erim Eriyesin" (zamanın başbakanı) ile mi ileriye kaldı yoksa mesela "İşte Gidiyorum Çeşm-i siyahım"la mı?

Gene Komünist Aragon, Mutlu Aşk Yoktur ve emsali şiirleri yazmasaydı bugünkü şöhretini hak eder, hâlâ herkes tarafından okunur muydu?

Rahmetli Erdem (Bayazıt) Ağabey'e bir gün: "Abi! İşbu dava şiirlerini külliye yadsıyacağım ama Mehmet Akif, N. Fazıl, Sezai Karakoç var." demiştim. Bana: "Dava şiiri yazılmaz değil, değil de; riskli..." demiş, beni aydınlatmıştı.

Bu anımı da şunun için anlattım: Bütün söylediklerimden "dava" şiiri hiç olmaz demek istemediğimi anlatabilmek. 'İdeolojik' şiiri evet tamamen yadsıyorum ama 'dava' şiirinin, eğer varoluşsal bir boyutu da varsa, ya da şöyle söyleyeyim, söz konusu davanın müşterileri dışında da müşteri bulabiliyor, insan gerçeği, bilinçaltı yoklamaları yapabiliyor, 'herkesi' düşündürebiliyorsa sorun yoktur. Bu bölüme benim bildiğim, bütün şiiriyle giren şair Sezai Karakoç.

Sonuç itibarıyla anlatmaya çalıştığım şairler belki değil ama şiirlerinin çoğu mahalli.

Önemlisi bu şiirlerin hiçbir gelmemiş, üretilmiştir. Şiiri ideolojiye, hatta davaya bulaştırmaya bülbül eti için kesmek benzetmesi yapıldı. (Yoksa ben mi yapıyorum).

Demem o ki, bir de mahalli olmayan şairler var. Evrensel şairler. Herkese, her çağda hitabeden nebevi şairler.

Sezai Karakoç, Hölderlin, Rainer Marie Rilke gibileri.

Haşim KALENDER

Ahmet Süreyya DURNA

AFRİKA'DA DOĞACAĞIZ

Afrika deyince çomağı soktuk,
Delikten çıkarsa Fransa eğer.
Son asrı uyuduk, meydanda yoktuk;
Tarih neler diyor, aransa eğer.

Kefere beslenmiş, garip sürünmüş.
Açtım ki gözümü oyun derinmiş.
Kanını emenler masum görünmüş.
Biti dökülecek, taransa eğer.

Bir lider gerektir, meşale yaksa.
Sefiller doyacak şahlanıp kalksa.
Müslüman kardeşler ne yöne baksa
Gidecek yönümüz, Kuran'sa eğer.

El ele vererek karşı durmalı,
Planı yıkacak plan kurmalı,
Vurup ensesine hesap sormalı;
Bu kadar derin ağ, örense eğer.

Toplanın kardeşler, başlasın akın.
Köleliğe boyun eğmeyin sakın.
Bulutlar kalkmıştır zirveler yakın,
İleri bakınca görense eğer.

Sefalet dağına, elem düzüne
Ekerken güvenmiş puştun sözüne,
Baksa tükürecek âlem yüzüne,
Yaptığı aşıkâr, görünse eğer.

Dünyayı sallıyor, çarpık düzen var.
Müslüman kanında nice yüzen var.
Sefalet kader mi? Akıl izan var.
Kimse sömüremez, dirense eğer.

Düşmanı unuttun, dostunda kusur,
Arayınca oldun haçlıya esir.
Bilir ki kendinin gelecek asır.
Ecdadın izini, sürense eğer.

Türklük, Müslümanlık, olunca serde,
Kalender em gerek, olmalı derde.
Hesap görülecek gidilen yerde.
Her şey çözülecek inansa eğer.

ANADOLU KADINI ANNEM

O, cefakâr Anadolu kadını.
Ve adı üstünde: Anadır annem.
Bilirim, sarsılmaz itikadını;
Çünkü doğruluktan yanadır annem

Ölçülmeye gelmez, büyüktür çapı,
Sevgiye açılan bir ulu kapı,
Merhamet mülkünde en muhkem yapı;
Esas koruyucu binadır annem.

Güldükçe gül açar yüzünde renk renk,
Ondadır teennî, ondadır âhenk.
Sayfalar dolusu kitaplara denk;
Mücerret, mukaddes mânadır annem.

Yürüyende eşkin kır ata benzer,
Azimde, sabırda Ferhat'a benzer.
Hıçkırışı; Dicle, Fırat'a benzer
Mahzun çağlayışlı Tuna'dır annem.

Kader bükmüş olsa bile belini
Daha saklar duvağının telini.
Köyün umur görmüş saygın gelini,
İsmiyle müsemma Sunadır annem.

Hizmet limanında bir sessiz gemi,
Körün kılavuzu, kelin merhemi.
Hastanın sayrının ilacı, emi;
Yetimin saçında kınadır annem.

O, başlı başına murakabedir.
Ve o bir sıratır, bir akabedir.
Mecazî anlamda kutsal Kâbedir;
Safa'dır, Merve'dir, Mina'dır annem.

“Hanım Ana” derler saygı gereği,
Belli ki toplumun çarpan yüreği.
Hakkın rızasıdır bütün ereği,
Hasletlerle dolu rânâdır annem.

ÜZÜLME EVLAT

Erkenden kalkmıştı. Karnı zil çalıyordu ama nedense canı kahvaltı yapmak istemiyordu. Dükkânı birkaç sokak ötede, bir benzin istasyonuna yüz metre yakınlıktaydı. Benzin almak için ana yoldan sapan her araç onun dükkânının önünden geçirdi. Vitrin süslemesi ve sürekli yanan renkli neon ışıklar müşteriye kendine çeken ateş böcekleri gibiydi. Bir kez vitrine bakan kendini ister istemez içeride bulurdu. Bu yüzden işleri iyi gidiyor ve iyi de para kazanıyordu. Evden çıkarken düşünceliydi. Ellerini paltosunun ceplerine soktu. Yavaş adımlarla yürümeye başladı. Koskoca evde bir başına yaşayıp gidiyordu. Yıllar önce yaptığı evliliği kısa sürmüş, karısı anlayışsız biri çıkmıştı. Yaptığı işi küçümsüyor, kocası akşamları eve döndüğünde ise “Ağaç oymayla, biblo yapmayla para mı kazanılır. Üstelik ağaç ve reçine kokuyorsun, üstün başın talaş dolu, yoruldum her gün çamaşırlarını yıkamaktan...” diye başına kakıyordu. Son günlerde merak sardığı, iyi para kazanan orta ölçekli esnafların eşleriyle yaptıkları kadın günlerinde gördüğü evler, eşyalar, esnaf eşlerinin giydiği giysiler, yaptıkları tatiller, yazlık ve kışlık evler onun gözlerini kamaştırıyordu. Her hafta yaptıkları bu günler kendisine baş ağrısı olarak dönüyordu. O da hıncını kocasına yüklenerek çıkartıyordu. “Sen de kendini nimetten mi sayıyorsun? Adamlar ne paralar kazanıyor?” demesine rağmen kocası alttan alıyor, karısını hoş görüyordu. Bir akşam iş dönüşü evde karısının yerine “Ben de her şeyin iyisini hak ediyorum. Azıcık gururun varsa sorun çıkar-madan boşanalım. Kuyumcuyla gidiyorum.” diye yazılmış bir not bulmuş, utancından günlerce kendini eve kapatmıştı. İlk evliliğinde yaşadığı bu derin hayal kırıklığı onu kadınlara karşı güvensiz biri yapmıştı. Bu yüzden yeniden evlenmekten, aynı hayal kırıklığını tekrar yaşamaktan çok korkuyordu. ‘Bende bu şansızlık varken, şöyle eli yüzü düzgün, sevecen bir kadın bulmam imkânsız gibi bir şey!’ diye düşünüyordu. En çok da bağrına basacak bir çocuğun olmamasına üzülmüyordu. Parkta ve sokakta oynayan çocuklara gözünün dalıp gitmesi hep bundandı. Düşüncelerine öyle dalıp gitmişti ki, “Kadir Baba!” diye bağırını duymadı bile. “Kadir Baba, Kadir Baba!” diye yinelenince ses, bu kez duydu, düşüncelerinden sıyrılıp kendine geldi.

“Atla Kadir Baba, benzinliğe gidiyorum, seni de bırakayım...”

“Sağ ol Bekir yeğenim. Gideceğim yer zaten birkaç adımlık... Madem ısrar ediyorsun kırmayayım seni, bineyim bari.”

Bekir, içerden uzanarak ön kapıyı açtı. Ön koltuğa kuruldu Kadir Baba. Bekir, anayoldan direksiyonu yavaşça

benzinliğe doğru çevirdi. Kadir Baba’nın gözleri gayriih-tiyari dükkânına gitti. Yerde yatan karaltıyı görünce telaşlandı.

“Bekir evladım,” dedi heyecanla. “Beni burada indir.”

İndi. Gözlerini kısarak tekrar baktı ama karaltıyı seçemedi. Biraz da çekinerek yürümeye başladı. Gecenin ayazında bir köpek sığınmış olmalı, diye düşündü. Yaklaştıkça karaltı belirginleşiyordu. Önce kartonu fark etti, ardından karton üzerinde iki büklüm bir halde ayaklarını karnına doğru çekmiş, uyumaktan olan çocuğu... Sessizce yaklaşmış baktı. On iki on üç yaşlarında bir erkek çocuğuydu bu. Çocuk kapkara gözleri açık bir halde yatıyordu. Saçı başı dağınık, üstü başı kir pas içindeydi. Ayak başparmakları yırtık ayakkabılarından dışarı fırlamıştı. İçi “cız” etti. Sakın ölmüş olmasın, diye düşünürken çocuğun hafif hafif nefes aldığını, göğsünün inip kalktığını görünce rahatladı. “İyi, iyi!” dedi, “Yaşıyor, gecenin ayazından sağ salim kurtulmuş...” diye mırıldandı.

Kapıyı açmak için öne doğru hamle yaptı ama vazgeçti. Çocuğu korkutmak istemiyordu. Uyanmasını beklemeye koyuldu. Baktı uyanacak gibi değil, mecburen onu usulca dürterek uyandırdı. Çocuk korkulu gözlerle adama bakarak yattığı yerden fırladı.

“Korkma evlat,” dedi adam. “Dükkânın kapısını açmak zorundaydım. Yoksa seni uyandırmazdım.”

Çocuk utanarak baktı bu kez.

“Üzülme evlat,” dedi adam. “Seni bu hale getirenler utansın.”

Çocuk yattığı yerden kalktı. Altındaki kartonu katlayıp koltuğunun altına alarak kenara çekildiğinde titriyordu. Adam kapıyı açıp içeriye girerken “Durma öyle, sen de gir içeriye...” dedi sıcacık, şefkat dolu bir sesle.

Arka bölmeye geçti adam. Yerde kurumuş ağaç kökleri üst üste yığılmış bir halde duruyordu. Adam, ağaç köklerinden oyma süs eşyaları yapıyordu. Çocuğun gözleri şaşkınlıkla yerde tamamlanmayı bekleyen balık motifleri, maskeler, papağanlar ve tahta ayakkabılara takıldı. Oradan duvarlardaki raflara... Raflar, cilalanmış biblolar, leylek figürleri, tahta üzerine yakılarak işlenmiş kadın resimleri, küçükten büyüğe sıralanmış fil heykelleri, aslan kabartmalarıyla doluydu. Hayranlıkla bakarak:

“Bunların hepsini sen mi yaptın, amca?” diye sordu.

“He amcası kurban, hepsini ben yaptım... Sen de yapmak ister misin?”

Çok heyecanlandı çocuk.

“Çok isterim, çok isterim amca!”

Eli cebindeki cüzdanına gitti adamın. Cüzdanından

çıkardığı parayı çocuğa uzattı. Birlikte dükkânın önüne çıktılar. Adam, eliyle benzinliği göstererek:

“Oradan dört simit, peynir ve zeytin al.” dedi. “Sen gelene kadar ben de çayı hazırlamış olurum. Tamam mı, anlaştık mı?”

“Tamam amca.”

Çocuk dükkâna döndüğünde çay demlenmişti bile. Kahvaltı sırasında çocuğa hiç soru sormadı adam. Onu ürkütmek istemiyordu çünkü. Kahvaltı bittikten sonra:

“Evlat senin bir adın, kimin kimsen yok mu?” diye sordu.

Çocuk başını önüne eğdi. Birden hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Hıçkırıktan omuzları sarsılıyor, gözyaşları burnundan akan sümüşüne karışıyordu.

“Tamam evlat, sus ağlama, bir daha sana kimin kimsen var mı, diye sormayacağım.”

Çocuk, iç çekerek eliyle burnunu sildikten sonra anlatmaya başladı.

“Benim adım Ahmet. On üç yaşındayım... Babam çok içerdi, ayrıca kumar oynadığını söylerdi annem. İçer içer annemi döverdi. Kendimi annemin önüne siper edince beni de döverdi. Birkaç ay önce ikimizi yine dövmeye başladı. Bu da yetmezmiş gibi “Bir daha bu eve gelerseniz ikinizin de ayaklarını kırarım!” diyerek bizi sokağa attı. Birkaç hafta annemle parklarda yatıp kalktıktan sonra annem, “Eve gidelim, babanın öfkesi geçmiştir.” dedi. Gittik eve. Kapıyı annem çaldı. Kapıyı genç bir kız açtı. “Buyurun, kimi aradınız?” dedi. “Sen de kimsin?” dedi

annem. İsmi söylemek istemedi kız. İçeriye doğru seslendi: “Anne kapıda bir kadın var. Dilenci desem dilenciye hiç benzemiyor!” İçerden orta yaşlı bir kadın çıkageldi. Annemin yüzüne baktı. “Seni tanımıyorum.” dedi. “Ne istiyorsun, kimsin?” Annem özür diledi kadından. Kadına meramını anlattı. Kadın anneme acımış olmalı ki bizi zorla içeriye soktu. Karnımızı doyurdu. Annem anlattı, o ağladı. O anlattı, annem ağladı. Meğerse o da kocasından şiddet görmüş, kızıyla kocasından kaçıp bizim daha önce oturduğumuz eve kiracı olarak gelmişler. Kalkarken cebine zorla para koydu annemin. “Başın dara düşerse çekinme bana gel.” dedi.”

“Peki annen nerede şimdi?” diye araya girdi adam.

“Parkta kalıyorduk... Bir öğleüstü beni burada bekle, birazdan geliyorum, deyip gitti. Gidiş o gidiş. İki gün annemi parkta bekledim. Gelmeyince ben de bir başıma kaldım. Aylardır sokaktayım amca.”

Adamın yüreği burkuldu. Çocuğun gözlerindeki çaresizlikte kendi çaresizliğini görüyordu.

“Üzülme evlat,” dedi adam. “Burada bana ‘Kadir Baba’ derler. Ben herkesin Kadir Baba’sıyım. İstersen senin de ‘Kadir Baba’n olurum. Burada, benim yanımda çalışırsın. Birkaç sokak ötede de evim var. Anneni de buluruz. Üçümüz gül gibi yaşar gideriz. Hadi git anneni bul da getir.”

Çocuk neşeye yerinden fırladı.

“Dur evlat,” dedi Kadir Baba. “Nereye öyle? Bu kılığınla mı anneni arayacaksın? Al şu parayı, önce bir berbere git sonra da kendine üst baş al.”

Çocuğun kapkara gözleri minnetle ışıldadı. Ardından iş ve sıcak bir yuva bulmanın verdiği sevinçle annesini aramaya çıktı. Birkaç gün sonra dükkâna geri döndüğünde iki gözü iki çeşme ağlıyordu.

“Kadir Baba,” dedi. “Çok aradım annemi ama bulamadım. Son çare olarak eski evimize gittim. Kapıyı açan abla bana ‘Evimize polisler geldi, annene araba çarpmış, ölmüş mü ne, tam bilemiyorum, belki de onu Kimsesizler Mezarlığı’na gömmüşlerdir!’ dedi.”

Çocuk boynunu içine çekerek hıçkırmaya başladı. Gözyaşını ve sümüşünü solan gömleğinin koluna siliyordu. Kadir Baba’nın parkta sevgiyle baktığı çocuklar geldi aklına. İçi ezildi sarsılarak ağlayan kimsesiz çocuğun gözyaşlarına.

“Evlat dur bakalım hele, belki yanlış duymuşsundur, hem niye kimsesiz olsun annen? Hem ben ne güne duruyorum? Öyle bile olsa onu Kimsesizler Mezarlığı’ndan alıp aile mezarlığına gömecek gücümüz var. Benim çocuğum yok, hem birbirimizin kimsesi oluruz.”

Çocuk ağlamayı kesti. Kirli yanağından hâlâ gözyaşı düşerken. Yağmur bulutu bir yüzle gülümsedi:

“Sahiden mi söylüyorsun Kadir Baba, annem kimsesiz değil mi? Oh be! Haydi Kadir Baba bizim eski evde oturan ablaya birlikte gidelim. Hem belki ölmemiştir annem, öldüyse bile kimsesiz değil, diyelim mi Kadir Baba? Haydi Kadir Baba haydi!”

Filiz KALKIŞIM ÇOLAK

SELALAR ÇIRPINIRKEN

beni terk edip gittiğin o gün
kalbim tek ayak ustura
sırtlarında haykırdı ardından

gitme terk etme
solgun mavilere bırakma umutlarımı

yıkıldı infazı üzerime gurubun
sende kalan tutulmalarımın atan pıhtısına

serçe yavrularının gözlerine
karıncalar doluştı
göğün çatısının yere saçılan saçlarından

dudaklarımın titreyen suskunluğunda
bilendi jilet kanamaların kesintisiz kaybı

serildi tanyelinin yeşil göğsü
tabutumu sırtlayan gecenin omuzlarına

güvercinlerin kanatları battı
şafağın körelen gözlerine

can çıkmadan henüz ağızdan
karanlığın parmak izleri vurdu
gönül kuşlarımın ak boynunu

boğuldu gelincikler martıların ala bulanan
can çekişmelerinde

polen köpükleri patladı fütursuzca
maviliklerin derinleşen
kızıl çiseli kirpiklerine

rengini şaştı bulutlar
yağmur sesimi kustu
güllerin bükülen duruşuna

dizildi bir bir mezar taşları
gitmelerinin beni diri diri gömen selalarına

ah sevgili idam sehпасının
ayaklarımın altından
kayan çırpınma acılarına
terk edip giderken benden beni

utandı renginden günahlar
intiharın gölgesi üşüştü kızıl boşluklarıma

Ercan SAĞLAM

SONRASI SENSİZLİK BU SUSKUNLUĞUN

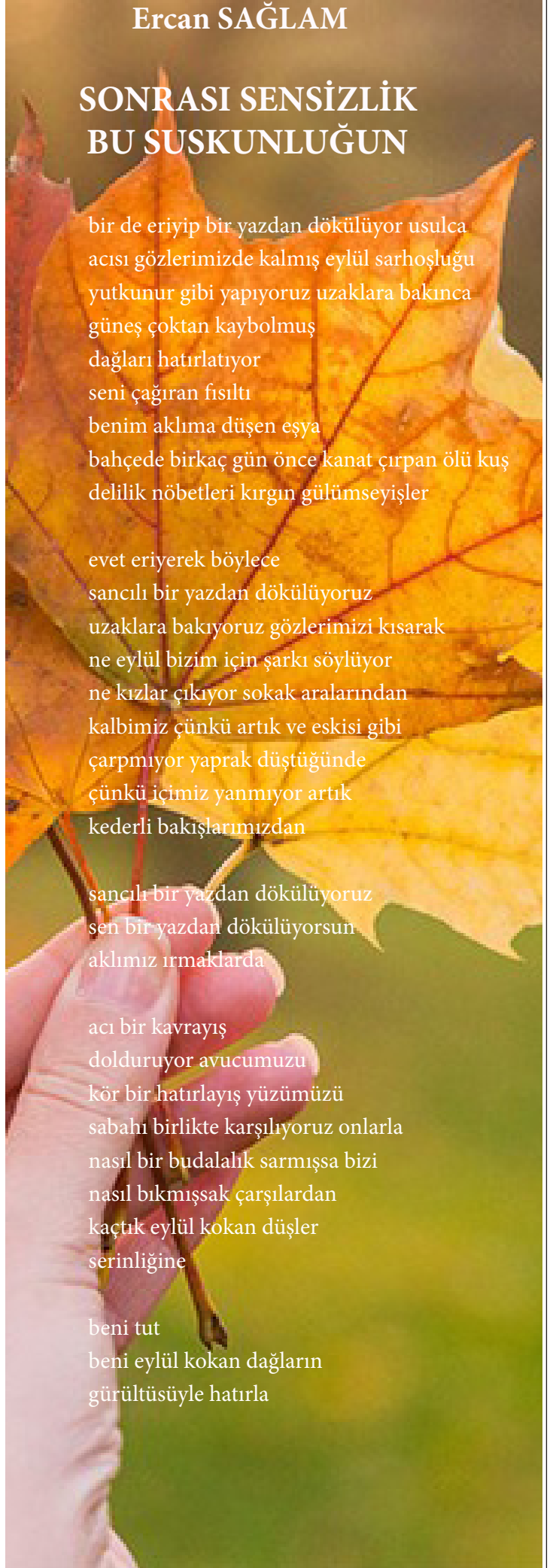
bir de eriyip bir yazdan dökülüyor usulca
acı gözlerimizde kalmış eylül sarhoşluğu
yutkunur gibi yapıyoruz uzaklara bakınca
güneş çoktan kaybolmuş
dağları hatırlatıyor
seni çağıran fısıltı
benim aklıma düşen eşya
bahçede birkaç gün önce kanat çırpan ölü kuş
delilik nöbetleri kırgın gülümseyişler

evet eriyerek böylece
sancılı bir yazdan dökülüyoruz
uzaklara bakıyoruz gözlerimizi kısarak
ne eylül bizim için şarkı söylüyor
ne kızlar çıkıyor sokak aralarından
kalbimiz çünkü artık ve eskisi gibi
çarpıyor yaprak düştüğünde
çünkü içimiz yanmıyor artık
kederli bakışlarımızdan

sancılı bir yazdan dökülüyoruz
sen bir yazdan dökülüyorsun
aklımız ırmaklarda

acı bir kavrayış
dolduruyor avucumuzu
kör bir hatırlayış yüzümüzü
sabahı birlikte karşılıyoruz onlarla
nasıl bir budalalık sarmışsa bizi
nasıl bıkılmışsak çarşılardan
kaçtık eylül kokan düşler
serinliğine

beni tut
beni eylül kokan dağların
gürültüsüyle hatırla

Oğuz KAYIRAN

VASIYETİM KAYIP ÇİÇEK

Binboğa'ya doğru, baktığım yüzündü
Çilingir Çayırı'nda görüldüğünde bir nefes
kivrıla kivrıla, yamaçların orada titreyen

daha önceden –çok uzak bir yoldan
düşüyor geriye gelen, bilinmeyen yüzler ile
bırakılan tüm ruhlar için, hayal ve kefen için

ey Mahzuni!. Çıkıp gel –yollar biz bize mi:
ve kim bilir şimdi
Seyyid Hacı Mehmet Dedeyi: Afşin neresi!
Kötüre'den geçtin mi, ıssız İğdelioğlu'ndan

koyaklardan esen rüzgarın
kendini bilmediği zamanlarda
Zeynel Cırık, Döndü ile –şimdi unutulmuştur
baba ata yadigarı o topraklarda
kendilerinin olan
hep bir acı, içe çökelmiş bir gün ile –umut ölü
ırgat ve ot toplayıcı;
ve önüne konulduğunda
Aşık Fezali, elleri ile sazın tellerine

* * *

Ağaç! -yamaçlarda görünmez hâlâ
ve evlerde çılgılık!
ölüm içindeki bir göç, için için bir yuva
ve toprak! ve yazgı içinde ay!
sonra.. hep unutuldu, unutulmaların gölgesi

geride, düşen gölgede niceleri
ve mezar taşları arasında
bilinmeyen yüzler yan yana: dere içine gömün beni!

Yansır uzaklık, ve gökyüzü altında Atlas!
Neresi ateş!..
“kartalların konduğu, kekliklerin sektiği”
düşük bir ihtimal demişti,
Göksu çekildiğinde yüreğim

* * *

ve kendi içine atılan kayıp ruha,
ve bir hiçlik ile bırakılan:
Emine!

ey Mahzuni, sus!..
bedeninde yer ve kül, ilgi içinde ayakların
nice gelip geçen bir örümcek ağı içinde arzular
ve
damgalanan ten,
oysa göz içinde gördüğün çöl: Züleyha!

Berçenek, ve yokluk için, içinde rüya!
Neden bir söz,
döndüğünde başkası ile teyit, ve sana ahd ile

Ahraz'ın görmediği,
bir kez bile ölüm için yediği dürüm
geçti Ramazan'da köy içlerinden
Ferhat içinden geçerek
kovulan yüreği hep sende kaldı
nice dalların kökleri için

bıraktığını sandığın yere,
hep kovaladın kendini geldiğin yere
almadı seni,
ah ahdi sürüp gidecek o çamurlar içindeki ölü:
İsrafil'in o hep başlangıç ve son eşliğinde
Emine'nin
şimdi bile hatırlanmayan o tuz içindeki kalbine!

“bir mektup içine gömdün beni, ey Mahzuni!
beni benden ederek!”
(Emine)

* * *

Söylenen:
düştü Mahzuni'nin alnına bir Suna,
içinde coşku ve yazgı
“ah Sunam!”
nasıl da bir yazı kararmış yollar içinde bir yılan:
Gitti!. gelmeden bir ve ıssızlık, oracıkta
aldılar seni, ben gitmeden seni senden

Gitmeden:
salonda.. o eski, ruh dolu olduğu sanılan salonlarda
içildi nice kırmızı şaraplar –eskiydi o zamanlar Ankara
misafir edildi nice dostlar, bir eşik içinde
ve Muhammed adına, sunulan o sıcak salonda
öncelikle, ve bir köprü içinde, Ali Ekber!
İçte çarpılan o ayna içinde, bir şeytan!

Ya da nice gölgeler
kalbin kendini hatırlamayacağı
o çok uzak sınırlara kadar

Hala sessizlik, orada donmuş kan için; hatırlanacak!
gömülü bir şimdinin acısı içinde, bırakıldığım yerde
“benim evimi yıkanlar/benim evimi yapanlardı”

sürüldüğünde Suna hakikatin çatlağından dışarı
düşüncesine o salonun dışına bir girdap gibi öylece
‘düş’tü abla abla diye Afşin toprağından Seher’in evine

yıkım şoku ile Emek’te perişan
bir gece bir sabah gerilerde kaldı
o yanılısamanın soluk gölgesi içinde yıkılan
ve o gelinden verildi tüm çaresizliğin sabahına dua
kendine dönüşün hakikatini çiğneyenlere

Tüm ısrar, ve sürülen:
Suna, şimdiki Suna!
kalmadığında bir yeri, gidecek öylece

* * *

Kan ve ritim,
yüreğine düşen seslere bile veremedi kendini
gizil topraklarda saçılı hâlâ,
hâlâ yürekler için kararmış o taş!

* * *

80’li yıllar, için için bir acı,
ve gölge zemininde Emirli!
nice yığıtlerin kar gibi eridiği,
bakar bize Atlas’a doğru
çimen, ve anason rüyasında vadinin ıssızlığı,
vay Mahzuni!

Atlas eteklerinde Necati ile
aşağılarda söğüt altlarında
düşürmüştünüz o çukur ölüme,
o sohbeti puslu rüya içine

Örenli’de bir sabah,
pencereden görünen kokular; dağ içi!
Perişan ve Ali,
ve ahval içinde kendisi: Mahzuni ile orada!
Berçenek’ti o zamanlar,
50’li yıllar: ilkokul denemeyecek
fırtınalar koptuğunda, kar ve tipi ile,
dağılıp gitti hepsi de..

unutmadık yüreğine gömülü Yemliha’yı, hep mülayim!.
nice cam kırıkları vardı belki,
anımsamıyoruz hâlâ o anı

Kaşanlı’ya bildirildi,
nice nice ayak izinde ozan Ala Deli
kendini arayan bir başka Mahrubi,
hatırlamaz mı Kötüre!

şimdi görülemez
bir türlü Mahzuni ile sümbülün sureti
yıllarca,
yıllarca birlikte ruhuna düşen tellerde Maksudi

1999 senesinde
ve gelip geçtin ayrıldıktan kırk sene sonra
bilmeyen nice yaz ve ayazlardan,
kor gibi bir at üzerinden:
düştüğünde bir yürek titreşimi,
o vakte erdiğinde Harun hoca
vasiyetine düşen gölgeler içinde,
bulunamadı o kayıp çiçek!

* * *

Hacı-Kürtlerin / Ellez’in kuyusu: eski ölülerin toprağı!..
Binboğalar da dirilmez artık,
bakılan o heybetli Berit içinde!

Ayran Dede’de bir kantara vurduğum kendimi,
kendim nerede
geçtim Dede Baba’nın önünden,
gördüm ölçümü ölümümce

anlattılar bizi asırlar boyunca,
içinde hep yatıp kalktığımız
orada burada, nice Ashab-ı Kehf harabelerinde,
evet orada
bahçelerde, göremedik birbirimizi yedi kardeş,
hep uyurken
asırlara çekildi derimiz,
derdimiz olmadı bir daha gölgelerde

Ey Mahzuni!
Bir an kurduğun dünya için,
açan çiçeklerde ölüm nerede!

* * *

ah ile ne yer,
gördüğünüz toz ve bir resim; şimdi, bırakıldım!
aldılar, aldılar Berçenek’i bir soy ve ruh üzerinden,
elimden!
kaldım yaban ellerde,
ne el ne de yürek! Vasiyetim ölü çiçek!

UN HELVASI

O zamanlar Namıkların evinden her sabah tozu du-
mana katan sesler gelirdi.

Onların sabah senfonilerini duymadan uyanabilene
aşk olsun. Namıklar beş numarada, biz de hemen biti-
şiğindeki altı numarada oturuyorduk. Namık'ın annesi
Lütfiye teyze ile onun eşi Lütfü amcanın "Bu sabah bak-
kala kim gidecek?" kavgaları, şenlik apartmanı sakinleri-
nin çalar saatiydi âdeti.

Namık; okula gittiğimiz veya dışarıya çıktığımız za-
manlarda da dut yemiş bülbül misali etraftaki hareketli-
liğe, uyuşmazlıklara, kavgalara gıkı çıkmayan, bulaşma-
yan sinsiliğine ve ezikliğine sinir olduğum komşumuz;
benim de ikide bir tartakladığım arkadaşım. İki num-
rada oturan Kübra'yı için için sever, Kübra ise ona hiç mi
hiç yüz vermezdi. Bir numaradaki Bitli Yeşim, Namık'ı
seviyor olmalıydı ki Kübra'nın Namık'a yaptığı cadılıkla-
ra sinir olur, başını hart hurt kaşıyarak kikirder, söyleni-
lenleri papağan gibi tekrarlayarak ortalığa laf taşırdı.

Üç ve dört numaralı daireler yurt dışında yaşayan
Sefer amcalarındı; hazıranda gelirler, eylül ayında da
dönerlerdi. Şenlik Apartmanı'na türlü türlü armağanlar
getirir; biz çocuklara, hiçbir yerde rastlayamayacağımız
kalemler, defterler, güzel şekerlemeler hediye ederlerdi.
Bu yüzden onların gelmesini herkes dört gözle beklerdi.

Okulların kapanmasına az bir zaman kala, Sefer am-
caların geleceği günün arefesi annem ve Lütfiye teyze evi
temizler, yemek yaparak evi hazırlarlar ve hepimiz güle
oynaya komşularımızı karşılardık. Böylece apartmanca
çok mutlu olacağımız anların tadını çıkarırdık.

Yine bir haziran günü, Sefer amcaları karşılamak üze-
re hazırlıkların yapılacağı hafta, Almanya'dan gelen bir
haber tüm apartman sakin-
lerinin yüzünü düşürmü-
tü. Apartman sakinleri de
dualı konuşmalarla apart-
man toplantısı yapılmasına
karar vermişti.

Normal zamanda tem-
bih sözlerini duymamış ve
anlamamış gibi davranan
Namık; "Sefer amca Kapı-
kule sınırına yakın bir yer-
de kaza yapmış ve ailece
hastaneye kaldırılmışlar."
deyince Kübra, ben ve Bitli

Yeşim tarifsiz tanımsız bir çok yaşamıştık.

Yaz tatiline girecektik. Karnelerimizi almak için oku-
la gideceğimiz gün, ilk defa evdeki saatin ziliyle uyan-
mıştım. Lütfü amca ile Lütfiye teyzenin tatlı didişmeleri,
bağışmaları yoktu artık. Anlaşılan şenlik apartmanının
keyfi kaçmış, Sefer amca'nın geçirdiği kaza herkesi de-
rinden sarsmış, üzmüştü.

O kadar net anımsıyorum. Büyüklerimiz, ahizeli te-
lefonlarının başında hastaneye sürekli irtibata geçiyor;
Sefer amcalarla ilgili bilgiler alıyorlar, iyi bir haber almak
için de dua üstüne dua ediyorlardı.

Kazadan yaklaşık on gün sonra babam, annemin eline
un ve şeker dolu fileleri tutuşturdu. Annemin gözleri tıp-
kı babaannemi kaybettiğimizdeki gibi kıpkırmızıydı. O
an çok önemli bir olayın olduğunu fark ettim.

Ben, Namık, Kübra, Bitli Yeşim hayatımızın ilk ortak
acısını yaşamıştık Sefer amca'yı kaybetmiştik. Büyükleri-
mizden öğrenemediğimiz örf adet, gelenek ve görenek-
ler onlarla birlikte yok olup gidecekti. Aynı duyguları
biz çocuklar da kendi çocuklarımıza yaşatacağıktık. Artık
apartmanda hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Olmadı
da... Ölümünden birkaç ay sonra Sefer amcanın oğlu üç
ve dört numaralı daireyi satışa çıkardı. Daire kısa bir za-
manda değerinin çok altında satıldı. Evin yeni sahipleri,
yine yurt dışında yaşayan, kısa bir süre önce de ülkeye
kesin dönüş yapan bir aileydi. Ailenin bizim yaşlarımız-
da üçüz çocuklarıyla kısa sürede arkadaş olduk.

Üçüzlerden biri Ayşe adında kadife yüzlü bir kızdı.
Kim derdi ki Sefer amcanın vefatı, benim hayat arkada-
şım olacak insanı karşıma çıkaracak, Bitli Yeşim ve Küb-
ra da üçüzlerin iki erkeğiyle hayatlarını birleştirecek, Na-

mık'ın Kübra ile ilgili içinde
yaşadığı ne çok hayali vardı
ki o da tıp adına birçok bi-
limsel başarıya imza atacak.
Ve yine kim derdi ki baba-
mı kaybettiğimde elimdeki
helva malzemelerini eşim
Ayşe'ye verirken oğlum Se-
fer, olup bitene bir anlam
vermeden gözlerimin içi-
ne bakacak.

UMUDUN IŞIKLARI

Anahtarı olmayan bir kapının önündeyim. Kapının ötesine geçemiyorum, önünden ayrılamıyorum. Erken kalan bir geminin limanında anlamsızca beklerken bedenimin her noktasına batan beton çiviler, avuçlarımda sakladığım mum ışığı gözlerimi sinsice kanatmaya devam ediyor.

Bu, en çetin yaprak dökümü? Kalanlar neden onarmıyor gidenin kılıçtan geçirdikleri darmadağın yürekleri? Hiçbir ölüm, bir diğer ölüme benzemiyor. Hepsi ayrı bir kolunu kurutuyor akağımızdaki nehirlerin.

Albatros kanatlarıyla geçsem uzun vadileri, büyüğü Kafdağı eteklerini. O vakit yeniden duyabilir miyim yayla kokulu nefesini. Yeniden yazabilir miyim mutluluğu sahipsiz kalan katıksız öykümüzü.

Sesleneyim, diyorum; olmuyor. Bağırısam, sesim çıkmıyor. Çığlıklarım boğazımın burgaçlarında takılı. Avaz avaz susmakla yetiniyorum. Zamanı geriye alayım diyorum; anıların istasyonuna uğrayan bir tramvay ürpermesinden öteye gidemiyorum. Bir elimle sol yanımda üstünü örtüyor, diğer elimle toprağın bağrına dokunuyorum. Bu şekilde kalbimin kaleminden dökülen yüzlerce düzene sözcüğün karanlığına ışık tutması hiçbir anlam ifade etmiyor.

Başımı yerden kaldırdığımda yapayalnız olduğumu, arkamdaki o büyük kalabalığın yerinde garip bir suskunluğun efil efil estiğini görüyorum. Gümbür gümbür gümbürdeyen bir çaresizliğin kucağında bunalıyorum. Benden bu kadar kolay vazgeçmenin altındaki vefasızlığın telaşlı hüznü içinde boğulup eridiğimi hissediyorum. Nasıl oldu da onlarca insan içinden bir tanesinin bile gidişini duymadım, diye kendi kendimi yiyor, hayıflanıyorum.

Peki şimdi sana ne olacak? Düşüğün o dipsizliğin perdesinde soluk alıp veremeyeceksin. Kaç zaman sonra tamamen çürüyecek, hangi börtü böceğin karnını doyuracaksın. İçimi en çok acıtan şey, ikimizin de bir ırmağın farklı yakalarında olması. İstemsem de sana dokunamıyorum, uzanamıyorum bin bir çaba göstermeme rağmen senin tarafına geçemiyorum. Sana hem çok yakın hem de bir o kadar uzağım.

Midemin üst bölgesinden başlayıp bütün benliğimi saran şiddetli bir ağrı, iliklerime kadar ilerliyor. Aniden yoklayıp geçiveren ağrılardan biri olmalı. Biraz dinlenirsem geçebileceğini düşünsem de ağrının şiddeti kendini iyice hissettirmeye başlıyor. Dayanılmaz bir sızının pençesinde kıvranıyorum. Etrafımda kimsecikler görünmüyor. Kendimi bir an önce yeşil alanlara, doğaya, kuş seslerine, su şırıltılarına atmalıyım.

Biraz dalar gibi olmuşum. Gözümü açtım. Tavanı oldukça yüksek bir odanın içindeyim. Benden bir yaş küçük olan kız kardeşim Feraye usulca saçlarını okşuyor. Kendimi toparlamam uzun sürmüyor. En son; evimizin bahçesinde, bir ikindi serinliğinde çay bardaklarının sesini hatırlıyorum. Komşumuz Aliye teyzenin en küçük oğlu Murat nefes nefese bahçeye geliyor. Söyledikleri yarım yarım. “Serdar abiye araba çarptı, bilmiyorum ama galiba öldü.” diyor.

Beynim uyuşuyor, gözümün önünde siyah yıldızlar uçuşuyor.

Serdar... Kalbimin sahibi. Geleceğim, umudum. Serdar, benim nişanlım.

Feraye kolumu tutuyor, yanağında iki damla yaş: “Abla” diyor, “İyi olacaksın, hepsi geçecek, metanet. Allah’ın takdiri. Şu ilacını bir al. Hepsi geçecek abla!”

Bir hemşire odaya girerken sönüyor, serin bir ilkyaz sabahında sonsuzluğun girdabına karışan Serdar’ın gözleri... Umudun ışıkları sönüyor.

KÜÇÜREK ÖYKÜLER

I-SATRANÇ OVASI'NDAKİ VEBAL

İki şahın restleşmeleri neticesinde Karaşahlılar ve Beyazşahlılar Satranç Ovası'nda karşılaştılar, birbirlerine elçi gönderdiler. Barıştan yana olduklarını, Satranç Ovası'nın kendilerine bırakılmasını talep ettiler. Elçilerin söyledikleri karşı cephe için saçmalıktan ibaretti. Her iki taraf da haklı olduklarını iddia ediyorlardı.

Kimse savaşmadan Satranç Ovası'nı terk edecek değildi.

Satranç Ovası Savaşlar Bildirgesi'ne göre ilk hamlenin Beyaz Şahlılar tarafından yapılması gerekiyordu. Karaşahlıların şahı, savaş kurallarını ihlal etti ve iki Piyon Er'ini Beyazşahlılar önüne sürdü. Beyazşahlılar da Piyon Erleriyle karşılık verdi. Satranç Ovası'nın ortasındaki boşluğu gören Karaşahlıların Birinci Fil Paşa'sı çoban kılığına girerek Beyazşahlıların Şahı'nın huzuruna vardı. Cesurca şahın teslim olmasını istedi. Beyazşahlıların At Paşa'sı araya girdi; şahlandı, Fil Paşa'ya çifte savurdu. Fil Paşa sendeledi ve Satranç Ovası'nın dışına fırladı. Karaşahlılardan bir Piyon Er, atın ayağına çelme taktı. At da ovanın dışına yuvarlandı. At Paşa'nın bu hamlesi savaşın gidişatını değiştirdi. Çoban kılığına giren Fil Paşa'yı ortadan kaldırmasaydı savaşı Karaşahlılar büyük bir ihtimalle kazanacaktı.

Karaşahlılar bu kez Kale Paşa ile saldırdı. Karaşahlılardan Kale Paşa yıkıldı ama Beyazşahlılardan bir Piyon Er ile bir Fil Paşa'yı saf dışı bıraktı.

Bir ara Karaşah çok fena sıkıştı köşeye. Vezir olmasa Satranç Ovası Beyazşahlıların eline geçecekti. Vezir, göğsünü Beyazşahlılardan Kale Paşa'nın oklarına siper etti. Vezir'in son sözü "Biz haklıydık." oldu.

Savaş naraları azalmaya başlamıştı, zira Karaşahlılarda yalnızca Karaşah ile bir At Paşa ve bir de Piyon Er kalmıştı. Beyazşahlıların Beyazşahı dimdik ayaktaıydı. Üstelik vezir de yanındaydı. Kale Paşa onlara büyük bir güç veriyordu.

Beyazşahlılar, Karaşahlıların iyice zayıf düştüklerini fark edince saldırıya geçti. Karaşah, son Piyon Er'ini Kale Paşa'nın surlarına gönderdi. Piyon Er, Kale Paşa'nın mızrağıyla yere düştü. At Paşa onu bu kötü durumundan kurtarmak için bir iki hopladı, zıpladı ama iyi netice sağlayacak bir şey yapamadı. At Paşa'nın ayağı da tökezleyince Karaşah, Satranç Ovası'nda yapayalnız kaldı.

Karaşahlıların At Paşa'sının ölmeden önceki son sözleri manidardı:

"Ey Karaşah, ütöpik bir erek uğruna Satranç Ovası halkını birbirine kırdırdın. Bunca vebal altından nasıl kalkacaksın. Var git onurunla, şerefine Beyazşahlılara teslim ol. Satranç Ovası'nda ölenlerden ben sorumluyum, de; cezamı verin bana, de."

Karaşah teslim olmadı. Beyazşahlıların Vezir'i ile Kale Paşa, Karaşah'ı sıkıştırdı. Vezir kılıcını çekti. Karaşah kordudan olduğu kareye yığıldı kaldı.

Karaşah da ölmeden önce şunları söyledi:

"Hırsım beni bitirdi. Ölen paşalarımın ve Piyon Er'lerinin vebalı vicdanımı sızlattı. Son pişmanlığın fayda verdiği nerde görülmüş?"

II-YARIN

Düşük omuzlu, kedi yürüyüşlü bir müşteri; terzi Salim'e nasıl bir giysi istediğini anlatıyordu.

Açık mavi renkli tafta kumaştan, düğmeleri turuncu, garson yakalı bir "yarın" için fiyat konusunda anlaştılar.

Terzi Salim, aldığı ölçüleri defterine özenle geçirdi. Sayfanın en üstüne müşterinin adını yazacaktı ki müşteri bir kart uzattı. Kartta isim yoktu. Salim, kart üstündeki yazıyı kısık sesle mırıldandı:

"Düş cebi geniş olsun."

Müşteri, kapıya doğru ilk adımı atmaya yeltenirken siparişinin ne zaman hazır olacağını sordu. Terzi Salim umutla cevap verdi:

"Yarın' akşama yetişir."

III-SALGIN SONRASI

Hiçbir şey sıra dışı olmayacak dünya treninden inerken / kırılmaçlar yüzecek yine gökte çığlık çığlığa/ begonviller yine renk renk çiçeklenecek

Sıcak ekmek kokuları tütecek sırtları yalınkat asbaplı varoş çocuklarının burnunda / murat, ümit'in yakasına yapışacak borcu için

Ökçesine basarak yürüyecek kenar mahallenin kabadayıları / ellerinde gümüş işlemeli oltu / tespahlerin başı dönecek şıkırtılardan

Yine açlık, yine yoksulluk, yine siyaset, yine adalet, yine Marx, yine Freud, yine aşk, yine Yunus, yine Mevlana, yine insan konuşulacak

Kırılan dişlinin yerini hastane koridorunu inleyen bebek ağlaması alacak / kızsız pembe, erkekse maviye çalacak hayal odalarının gök çadırı

Kaldırımlar insan akacak şehirlerde / yan yana gülecek insanlar birbirini tanımadan / yüz yüze gelemeyecek iki karındaş, üç mefkure eri

İnsan kendi içinde hapis kalacak / benliklere prangalar vurulup tika basa dolacak tinlerin karanlık koşulları / kim ne kadar gardiyansa o kadar hükmedecek

Ömür yükü, yaşama sevinci, beyaz yalanlar, asil tutkular silikleşecek eski fotoğraflarda / ve yalnız beden kılıfı için kapanacak kepenk.

Süleyman Berç HACİL

Davut MORTAŞ

SÖNMEYEN BİR ŞEYLER

EY HÜDA'M

içimde
sönmeyen bir şeyler var
bir şeyler var elimde
doğam gereği
gerçeği söylediğimi herkes biliyor
ama
bakıyorum
görüyorum
kimsede bir hızlanma yok

ben kendime zor bakıyorum
yürüdüğüm yerler taş
yaptıklarım size uzak
yansımam yok
aynalar taş
-çok gerçek şeyler
söylediğimi herkes biliyor-

çok değişik şeyler
söylediğimi herkes biliyor
-çılgınlık-
Allah'ın sözlerini çoktan blurladım
fikrimde var
aklımda yok
çözüm desen yok
sağlık hiç yok
mutluluk yok
hep yine aynı böyle bir gün
her tarafta sesler yine
kadeh donmaya başlamış -Güzel-
ömür böyle akıyor işte
şiiirlerimizi söylüyoruz
kirli beyaz
ömür böyle akıyor işte
ömür böyle akıp gidiyor

kelepçeye vurulmuş
mahpushane misali sinem
pencereden sızan güneş parçası
donuk bedenime
titreyen ellerime / ne çare

kulakları sağır bir gardiyan
ne feryadım duyulur ne çığlıgım
üzerime yürüyen duvarlara
ne çare

göğsümde hüzün yağmurları
ıslak nem tutan kirpiklerim
üzerime yağın sağanak yağmura
ne çare

ben biçare mahdum divane
Hüda'ya bıraktım hâlimi tayinimi
kabristanın kapıları açık
bekler beni
yaşımın genç olması
ne çare

Hasan PARLAK

REHİN SEVİNÇLER

hüznü doyurulmamış
bir sonsuzluk sofrasıdır zaman
küstürülmüş pınarımdan
o son susuzluğuma
sunulan billur kadehler
ve yıldız düşlerimizle
gecenin ince sızısına
gömelim kederi gel

gözde bir konukluğun gölgesiyim
unutma
akıyor kıyısınca
deniz suskunluklarımın
duymadığın çağrırım
kırgın sensizliklere
hayallerin sır vermez
derinliğindeyim gel

hasret güzergâhında
yalnızlığı yürümekteyim
rehin vermekteyim
sevinci ayrılıklara
yağmuru selden
sakınmaktayım nicedir
her damlada
sen olmaktayım gel

Murat COŞKUN

AŞK MİHRABI

içinde kalan nice hüznler vardır
sevda denilen bu girdaplı yolda
aşk ise bir mihrapdır
önünde durmaya cesaretin varsa

geçmişin dehlizlerinde
kaybolup gitme
yaralanmış kalbine
bir merhem bulamazsın.

geleceğin endişesiyle
andan vazgeçme
sevda denilen kuşu
bir daha tutamazsın

kafesler örmüşsün
hayatın içinde kendine
bu sonsuzlukta bu sınırlar
kime ve niye

oturup
muhteşem bir manzaradan
seyreyle uçuşunu

gör
nice duraklar var
sonsuzluğa uzanan
yalnızca aşkın çileli yolu

Recep ŞEN

TÜRK MAVİSİ GÖZLERİN

Ruhuma bıraktığın o silinmez izlerin,
Seyyah oldum bir ömür, peşine düşüp gittim.
Neler anlatır bilsen, Türk mavisî gözlerin;
Gizemine kapıldım, derinliğinde yittim.

Aklıma sen düşünce gözümde akan yaşlar,
Eritir demirini Ergenekon Dağı'nın.
Baharla bozkırlarda yeni bir hayat başlar,
Açılır sana doğru, vakti sevda çağının.

Hayalin durur işte, tebessümle karşımda,
Şimdi uzaklardasın, erişemem neyleyim!
Bir dükkân açtım buyur, sana gönül çarşımda,
Sevdalık kitabını, sen oku ben dinleyim.

Sana göçtüm kalbimle, böyle çaresiz, yorgun;
Dökülüyorum topla, n'olur beni bu gece.
Eşiğine düşürüp atmış bu acı vurgun,
Bekliyorum kapını belki açarsın diye.

Yakup GÜMÜŞ

DAĞLAR

O kadar heybetli duruşun var ki
Sen misin âlemin kralı dağlar?
Mâh yüzlü ceylana kanın kaynar ki
Beslersin koynunda maralı dağlar.

Gövden çelik kalıp harcından mıdır?
Mizacın pek de sert, burcundan mıdır?
Başın da dumanlı kırcından mıdır?
Söyle de bilelim, sıralı dağlar.

Kaç zalım, kaç gaddar, kaç tiran gördün?
Bilmem kaç mazluma kol kanat gerdin?
Kütlenden büyük mü kederin derdin?
Bağrın delik deşik, yaralı dağlar

Dik başında tüy buluttan saçın var,
Mavi gökle hemhal olan ucun var,
Dertli Ferhat göçtü gitti, acın var;
Ecelin değişmez kuralı dağlar.

Bazen beyaz örtü örtünür tenin,
Yeşile kıyana sonsuzdur kinin,
Köpükten gövdeli yavrun kim senin?
Ne büyük nimetsin, dereli dağlar.

Sönerken zirvende günün şulesi,
Ay doğar bağrında gecenin süsü,
Bir doğal musiki bir bülbül sesi;
Çınlar kulağında, çıralı dağlar.

Köklerin şu arzı dengede tutar,
Özünde muteber cevherler yatar.
Hele o yaylalar, cana can katar;
Burda meler koyun, meralı dağlar.

Taner EKER

EYLÜL DÜŞÜ

bütün bulutlarını tanırım bu şehrin
hepsi mevsim sarhoşu

baksana kuş telaşı var damlalarda
çisil adım düşüyor yağmur

eylül eylüle bir muharebenin utkusu
güz renklerinin en asili
kırçıl ve kızıl
saçların gibi

gözlerinin doğası ürkek yeşil,
gönlümün alnında

bu sabah da alnından
kurşun yemiş düşler gömüyorum
yaşamak uğruna

Nihat MALKOÇ

EYLÜLÜN HATIRLATTIKLARI

eylüller bana hep hüznüleri hatırlatır
günler de kısılır ömür gibi
pişmanlıklarım bağdaş kurar
Haşim'in o dik merdivenlerinde
yaz entarisini çıkarır üzerinden
sararır yüzü içimdeki ağaçların
aynalardan süzülür kanlı yaşlar
gönlümün koyaklarına
ve meçhul bir sevgilinin
kapanırım ayaklarına
unuttuğumu hatırlayamam
tıpkı hatırladığımı
unutmadığım gibi

eylüller bana hep ayrılıkları hatırlatır
kekremsi bir tadı vardır bu mevsimde havanın
bir hüznün dumanı çöker yüreğime
saatler gece yarısını gösterdiğinde
hayalin yuvalanır pencerelerde
bir değil bin eylül sıgar gözlerine
yağmalanır, talan edilir sevincimiz
günbatımında güneş öper suların yakut dudağından
damlalar vedalaşır kara bulutlarla
bir gurbet türküsü çalar taş plakta
kederlerim karışır sigaramın dumanına
umutlar sarıya çalarken
izini kaybettirir çaresaz
ve hicran gözyaşları
süzülür kirpiklerden
öylece biteviye

eylüller bana hep vakitsiz ölümleri hatırlatır
aniden kapanır perdeler sıkı sıkıya
meçhul bir karaltı el salllar karşı balkondan
hüzzam bir yeis deli taylar gibi boşalır yokuşlardan
bir serseri bulut güneşimi gölgeler
bir bağbozumu sevinci kursağımda kalır
boğazımda birikir hıçkırıklar
ciğerlerim delik deşik olur
çözülür kalemin paslı prangaları
gözyaşı ve kan karışır şairin mürekkebine
bir doğum sancısı ertesinde
sözü hüznle yoğurur
nihayet nur topu gibi
eylülce bir şiir doğurur

Kadir KÖSE

Yusuf DOĞDU

CAHİL CESARETİ

Cahil ile bir mecliste bulunma,
Küstahlaşır her alanı kir eder.
Yalan yanlış kem sözüne alınma,
Bildiğini diyemezsin tor eder.

Her söylemi ölçüsüzdür düzüne,
Konuşurken ulaşılmaz hızına,
Benzin döker, kibrit çakar sözüne;
Hararetle her kelâmı kor eder.

Cahil cesareti ruhsuz bir yürek,
Düşünmez âdâbı lafa girerek.
Bir konuya asit suyu dökerek,
O meclisi en verimsiz yer eder.

Görürsün cahilde görmedik huyu,
Bazen çakal olur, bazen de dayı.
Kolaylıkla çözülecek davayı,
Kilitleyip çözümünü zor eder.

Tümü bilmez, akı yetmez yarıma.
Sus dense de hemen başlar yoruma.
Kendi için ilgisiz bir duruma,
Nifak sokup şeytan işi şer eder.

Her eylemi yanlış körü körüne,
Ar eylemez güvendikçe şerrine,
Muhatabı halim selim birine;
Çullanarak her mekânı dar eder.

Cahile hakikat ne kadar gerek,
Savunur yanlış eğip bükerek,
Karaya ak, ak'a kara diyerek;
Beyaz rengi farklı söyler, mor eder.

Cahillik, okulla bitmezmiş meğer.
Fıtrattan kemâlât dünyaya değer.
Okumuş cahile kim dersin eğer,
Gerçekleri anlaşılmaz tür eder.

OLUR

Bahar ayında nevrüzda,
Bir şenlik başlar oğuzda,
Türklük dillenir kopuzda,
Altayların yeli olur.

Ta Ergenekon'dan beri,
Türk'tür tanrının askeri,
Titretirken göğü yeri,
Hilal için deli olur.

Çıkınca kutlu akına
Ol küffar artık sakına,
Uzaklar gelir yakına;
Anadolu yolu olur.

Bu yol Kızılelma yolu,
Mazisi şan şeref dolu,
Bilinsin ki her Türk oğlu;
Filin Ebabil'i olur.

Yesevi'den alır eli,
Sarı Saltuk, Edebalı.
Yunus, Hacı Bektaş Veli,
Vatanımın dili olur.

Mühürledik çağlar şahit,
Oğuzlarda bitmez yiğit,
Mehmetçikler düşer şehit;
Cennet vatan gülü olur.

DEDEMİN HİKÂYESİ -2

Dedemin öğütleri ve hayat felsefesi beynime kazınmış olarak büyüdüm. İlkokula gidene kadar hayatımın her anı dedemin yanında ve onun kucağında geçti. Ona hayranlığım herkesin anlayacağı bir durum değildi. Yaşıtlarımın birçoğu da bunu anlayacak kişiliğe sahip değillerdi. Benim de umurumda değildi zaten. İşin gerçeği ben akranlarımdan farklıydım. Erken olgunlaştım, demek de yanlış olur. Doğuştan böyleydim. Vefalı, düşünceli ve kıymet bilen. İnsanın kendini böyle tanımlaması, birçok kişiye garip ve yakışsız gelebilir fakat ben gerçekleri anlatmak durumundayım. Övünmek gibi bir niyetim yok. İlkokula başlayınca köyden taşınmamız dahi dedeme olan düşkünlüğümü değiştirmede. Liseyi bitirene kadar da katlanarak devam etti. Nihayet lise son sınıfa gelmiştim. Arkadaşlarıma sıklıkla dedemi anlatırdım. Şaşıryorlardı ona olan düşkünlüğüme. Hele de tüm tatillerimi onunla geçirme hayret edip üstüne üstlük dalga geçiyorlardı. Anlayacağınız ben onları, onlar da beni anlamıyorlardı. “Oğlum biraz olsun gez eğlen, bu kadarı da fazla değil mi? Üniversitede ne yapacaksın? Biraz alıştır kendini uzakta kalmaya. O zaman da gelecek misin?” diyorlardı kinayeli kinayeli. Ben de, “Dedem artık yaşlandı, onu ne kadar çok görsem kâr.” diyordum anlamalarının imkansızlığını bilerek. Bu arada dedemin yanına her gittiğimde yaşadıklarıyla ilgili tüm ayrıntıları not almaya devam ediyordum. Bir gün mutlaka kitap çıkaracaktım. Belki de filmi bile çekilirdi kitabımın kim bilir.

Dedem son zamanlarda ölümden çok bahsediyordu. “Böyle konuşma dede.” dediğimde o yine her zamanki şefkatli ve sevgi dolu yüz ifadesiyle, “Oğlum ölüm de doğum kadar normal. Allah’ım sizlerin yokluğunu yaşatmasın bana. Malum yaşlandık artık. Kaçınılmaz son belli. Elden ayaktan düşmeden ölmek nasip olur inşallah. Bakana da yatana da çok zor yavrum.” diyordu. Bunları birçok insan dillendirebilir ama dedem kadar samimi ve yürekten teslim olup ölüme gülümseyerek bakan başka biri var mıydı, bilmiyorum.

Lise son sınıfın son günleriydi. Köye derslerimden dolayı her hafta gidemiyordum ve bunun üzüntüsünü yaşıyordum. Öyle alışmışım ki o düzenli ziyaretlere, dedemi özlediğim bir yana bir de

suçluluk duyuyordum. Bir gittiğimde dedem, gözleri görmediği için el yordamıyla ellerimi buldu ve sımsıkı tuttu. Yine kırlardaydık, yanına oturttu. Bir taşa sırtımızı dayadık. O görmeyen gözlerini bana çevirip eliyle çenemden tuttu ve kendisine döndürdü. Göz göze bakıyormuşuz gibiydik. “Sana şimdi söyleyeceklerimi unutma ve beni iyi dinle oğlum.” dedi. “Hep söylüyorum, şimdi de tekrar etmek istiyorum: Emrihak vaki olduğunda çok üzülme-yeceksin. Sen üzülürsen inan ben rahat uyuyamam. Öleceğime değil, sana üzülüyorum. Bazen pişman oluyorum böylesine yakın olmamızdan dolayı. Benim yokluğuma üzüleceğini düşündüğüm için tabi. Bana bunun için söz vermeni istiyorum. İnan bana, ben seni hep göreceğim, bundan emin ol. Arada mezarıma gelip olan biteni anlattırsın. Ben seni sessizce dinlerim. Seni duyarım ama cevap veremem sadece. Söz ver bana!” diye tekrarladı. Bu denli ayrıntılara girerek konuşunca aklıma türlü şeyler gelmeye başladı. Acaba bir hastalığı var da bizden mi gizliyor diye düşünürken gözlerim doluvermişti. Bir süre ikimiz de sustuk. Sessizliği bozan ben oldum. “Dede, kendini iyi hissetmiyor musun?” dediğimde “Oğlum, seksen yaşındayım, çok şükür iyiyim ama belli olmaz. Ben hep Allah’a elden ayaktan düşmeden al canımı, diye dua ettim. İnşallah öyle de olacak. Dileğim kabul olursa benim adıma hepiniz de sevinin.” diyerek sözünü bitirdi ve yine sustu. Dedem o gün her zamankinden farklıydı. Bir dalgınlık ve durgunluk vardı üzerinde. Konuştuklarımızdandır, diye konuyu değiştirdim. İlgisini çeken mevzular açsam da onun aklı başka yerdeymiş gibi beni duymuyor, dalıp gidiyordu.

Bütün gün yine dağları gezindik. Akşamüzeri güneşin son ışıkları köyü okşayarak geçti. Tarlaların üzerinde kalan son ışıkların manzarası insanı büyülüyordu. Eve geldiğimizde dedem bahçede elini yüzünü yıkarken, babaannemi kapıdan içeri çekip “Dedemin nesi var?” diye

sordum. “Bir haftadır böyle oğlum. Sürekli vasiyetini hatırlatıyor. Yatmadan, evden çıkarken helallik istiyor. Ben de anlamadım ama korkuyorum halinden oğlum.” dedi ağlarcasına. Babaannem o gün dedemin en çok sevdiği yemekleri yapmıştı. Sofra kurulunca ko-

kularından anlamıştı yemekleri dedem. Babaannemin başını okşayarak, “Allah senden razı olsun hanım.” dese de her zamanki iştahından eser yoktu. Onun durgunluğu bize de geçmiş, biz de sessizleşmiştik.

Köye gittiğimde, sobanın yanında karşılıklı konmuş sedirlerde yatmayı çok severdim. Tabi dedem de karşımda yatar, uyuyana kadar sohbet ederdik. Yatma vakti geldiğinde dedem yatağına uzanmadan yanına oturdum, sarıldık. Alnımdan, saçlarımdan koklayarak öptü ve “Allah rahatlık versin yavrum.” diyerek yatağına uzandı. Ben de aynısını ona söyledim. Uzun süre uyku tutmadı, döndüm durdum.

Ne zaman uyudum bilmiyorum. Dedemle dağlardaydık gene. Suskunluğu devam ediyordu ama bir şeye yetişecekmiş gibi hızlı yürüyordu. Ona yetişmekte zorlanıyordum. İçimde sebebini bilmediğim bir acı vardı. Sonra dedemin gözlerinin görmediğini hatırlayıp benim önümde bu kadar hızla nasıl gittiğini anlamaya çalışırken, içimdeki acıya inanılmaz bir korku eklenmişti. Onun gözlerinin görmesi en büyük neşe kaynağım olması gerekirken bu acıyı anlamak mümkün değildi. Nefes nefeseydim ve dedemle aramız biraz daha açılmıştı. Aklımda bin bir soru varken hiçbirini sormaya gücüm yetmiyordu. Yüksek bir tepeye yaklaşmıştık. Gökyüzü masmavi, pırıl pırıldı. Dedem daha da hızlanmış ve koşarcasına tepeye ulaşmaya çalışıyordu. Durmadan, arkasına bakmadan. O sırada yakınımızda bir bulut kümesi belirdi. Elimi uzatsam tutabilirdim. Dedem iki adım ötemde durmuş, başını kaldırmış buluta bakıyordu. Her şey olağanüstü güzel olmasına karşın hâlâ korkuyordum. Üstelik hayatımda tatmadığım bir korkuydu bu. Dedem yavaşça başını bana döndürdü. Çok güzel gözleri vardı. “Tam da tahmin ettiğim gibisin.” dedi. Kısa süre sevgi dolu, gören/gülen gözlerle yüzüme baktı. Yetişmesi gereken bir yer varmış gibi sabırsız ve telaşlı olduğunu görüyordum. Bulut ayaklarının altına kadar gelmişken aniden bir pegasusa dönüşmüş ve dedem de üzerine binmişti. Var gücümle bağırmaya çalışsam da sesim çıkmıyordu. Son kez dedem bana dönüp sağ elini havaya kaldırdı. El sallarken pegasus da kanatlarını çırparak gökyüzüne doğru havalandı. “Beni de al dedeciğim.” diye çığlık çığlığa arkasından bağırdım.

Omuzlarımdan tutup beni sarsan babaannemin sesiyle kendime geldim. Kan ter içinde kalmıştım ve titriyordum. “Uyan oğlum bu neyin rüyası böyle?” diyordu babaannem. İki koluma yaslanarak yatağın içinde doğruldum. Şaşkınlıkla gördüğüm rüyayı düşündüm. Yaktan fırlayıp dedemin yanına gittim. Yorganı açarken “Dede!” diye seslendim. Dedemi kendime doğru çevirdim. O, her zamanki tebessümüyle bana bakıyor gibiydi ama gerçekte gökyüzünün katlarını tırmanmaktaydı.

Aras ALTUNBEY

DÜŞÜN ÇATLAĞI

içe dönük hazin karanlık
açıktı odadan ve sızan benlikten
bulaşık bütün parçaları

dövül gel kaburgalarımın
gölgenin ayaklarında kal ve yüz­süz
bekliyor sabahı
ceketine sakladığım karamel kokusuyla

o ozan o sefil ne zaman kutsar
hangi ara yalnızlığı
sızdırdığımız hü­zünden

AYRILIĞI EŞİĞİNE ÇAKILAN NAL

zaman kadar kırpık caddenin
ben ki uzlaşmaz çene ağrısından
bir seda ki azınlık kadar haksız
nefesinde bir yaprağın içinde ısındım

kanatlarında düşündüm
yerle gök yıldızsız
bir melek kuşandı
yoğrulan hamurumu
kireçsiz dualarım melek yarası

haksız ağılıyorsun diyorlar
gül pençesi benim
kelebek ölümü hain bahçelerde
sen ki ben kadar eşige kalan at nalı
uğursuzluğu kucakladın

Zeynep ŞİMŞEK

Rıdvan YILDIZ

AFORİZMALAR

I.
suya tenezzül etmez çöl
aç kalır güç kalır bin dereceyle kavrulur
Şems'e gönül koymaz yine de
kendi gövdesini yakar karnını kumla doyurur

II.
... giderken gözlerimden öptü
bizde gözlerinden öpmek Allah'a emanet etmektir
bir daha görebilme ihtimali ile ölebilmektir

III.
yaratıyor Yaradan
her asra kuşların dilinden anlayan bir Süleyman

IV.
duayı şafak vaktinde yapmalı
öyle olur olmaz zamanlarda kuşlar bizi dinlemez

V.
gözümü toprak doyuracak biliyorum
ama sen yeter ki gel ben aç kalayım

VI.
benimle ilgili hayallerini ıssız bir yere bırak ve dön
bir daha aklına gelirse namerdim

VII.
geceyi çekiştirme sevgilim
gün boyu üstlendiğim hüznüler açıkta kalıyor

GÖLGEMDEKİ AĞRILAR

izler koparılmış toprağımdan
pembe bir serçe yağmurda sıcacık
insan ağaçlardan daha çabuk çürüyor
hele anlaşılmıyorsa başka çaresi yok
sussam beni biraz seversiniz

gülüşümü israf ediyor
gölgemdeki ağrılar

daracık aynalarda
kırık yüzlerin toplamı gece
ve bileğine ölüm yazılan her insan
elleriyle verir yaşam kavgasını
yazmakla bitmedi derdimiz
ki içimiz sıcak
yüzümüzde kuraklık

kurumuş cemi cümlemizin teninde
yedilerin kanı
evlerin nesi var
hep geçmişe açılıyor pencereler
terli bir kış akşamı yorgun sesim

kibrit sayıklamakta kâğıt inceliğini
kimseler düşünmüyor
soyunan yaprakların yerdeki hüznünü
oysa onlar toprakla ittifakta
dallar heceliyor yalnızlığın şarkısını

Oyhan Hasan BILDIRKİ

HASRETİM OLMAKTAN ÇIKTIN ŞİMDİ

bu tarafta güneş ötede sen
bakalım hanginiz aydınlatacak beni
nazlım mı nazlananım mı

yerinde duramıyor yüreğim
mutluluktan ölüyorum

bir gün bana
torunlarımdan en küçüğü
sanki kabul olası bir duanın
nasıl yapılacağını öğretti
baktım dudakları kıpır kıpır
açık elleri havada öylece bekliyor
umutlarının şafağında
bir keresinde demişti bana
“bakarsın bir gün dede
en sevdiğim uçak avuçlarımda!”
şimdi mutlu ya
uçacağına kavuşmuş besbelli

sen benim yalnız
nar tanem, nur tanem değilsin
her tanemsin
öyle yaptım ben de
ellerim havada
sımsıcak gönlün avuçlarımda
hasretim olmaktan çıktın şimdi
hasretin olmaktan çıktım şimdi

biri öldürecek beni, biri öldürecek beni
nazlım mı, nazlananım mı
anlarsa sevdamızı anlatan bütün taneleri
sana verdiğimi
biri var ya, biri
öldürecek beni
hasretim olmaktan çıktın şimdi

mühür gözlüm “günaydınlarım”
okyanusun öbür ucunda olmak önemli mi
sevdalı yüreklere ulaşmak
bir çay içimi şimdi
martısından turnasına
masal kuşu ankaya kadar
bütün kuşlar bizimle şimdi

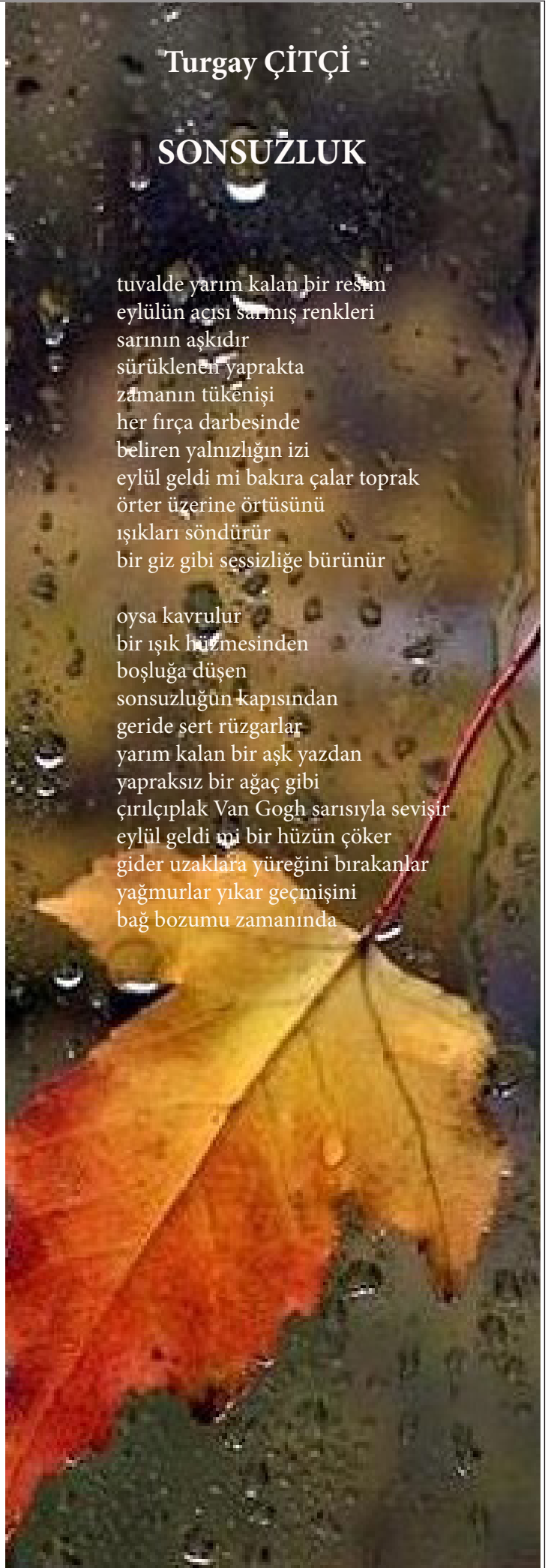
yerinde duramıyor yüreğim
mutluluktan ölüyorum
bu tarafta güneş, ötede sen
bütün kuşlar havada
bakalım hanginiz aydınlatacak beni
Nazlım mı, nazlananım mı
mühür gözlüm
“günaydınlarım”

Turgay ÇİTÇİ

SONSUZLUK

tuvalde yarım kalan bir resim
eylülün acısı sarımış renkleri
sarinin aşkıdır
sürüklenen yaprakta
zamanın tükenişi
her fırça darbesinde
beliren yalnızlığın izi
eylül geldi mi bakıra çalar toprak
örter üzerine örtüsünü
ışıkları söndürür
bir giz gibi sessizliğe bürünür

oysa kavrulur
bir ışık hüzmelerinden
boşluğa düşen
sonsuzluğun kapısından
geride sert rüzgarlar
yarım kalan bir aşk yazdan
yapraksız bir ağaç gibi
çırılçıplak Van Gogh sarısıyla sevişir
eylül geldi mi bir hüznün çöker
gider uzaklara yüreğini bırakanlar
yağmurlar yıkar geçmişini
bağ bozumu zamanında

Serdar YILDIRIM

Yaşar ADIYAMAN

GÜZ SANCILARI

mevsimler de yitirdi rengini
yağmurun faydası yok şimdi
hâla toprağa inanıyor
kurumuş otlar

balıklar da göçtü sularla
yıkılmış bir şehir
unutulmuş isimler gibi
dere yatağında taşlar

terk edilmiş kuş yuvaları
alıç ağaçlarında
uçmayı hatırlatıyor
yumurta kabukları

mevsim kışa dönüyor
kalmak yenilgiye
hep birbirine benziyor gitmeler
mezar taşları var uçamayanların

YOK OLUŞUN DERİN KOKUSU

gözlerim takılır
saçlarının yıldız ahengine
zifiri geceye
aydınlık rüyalar büyütürüm
yağmur yağmasa da
ıslaktır çölleri
namzet bir sevdâ yükü
demirden pranga
ile vurulur bileklerime
gurbetin soğuk demirine
sis çöker
ayaz vurur ellerimi
bilirim
solumdasın
göremiyor gözlerim

bilirim
rüzgarın bize bir oyunu bu
gök yarılr
gövde iki parça
yenik düşerim geceye ben
sis çöker bulut iner
ıslak bir ölümün peşinde
koşarım
gözlerim eski
bir ben bıraktım
düşüğüm her çukurdan
ardımdaki
gecelerin hüznüne vuruldum
sırrımı guguk kuşuna verdim
şimdi ruhumda
bir bıçak saplantısı
beni ele veriyor gözlerin

ah
sin bakışında
son bulur yürek sancım
eylül olurum
kar yağarım
karakış çökerim
gizemli bir damla suya
bırakırken seni
anlarım
işte bu yok oluşun derin kokusu
halimden eserini bilirim

BİR BALKÖPÜĞÜ HİKAYESİ

Genel itibariyle yazarının hayalindeki saf/temiz bir aşk, gösteriştense uzak, mümkün olduğunca sade, doğal bir dünya/yaşam alanı tasvirleriyle dolu. Hemen hemen tek tema “aşk” denilse yeridir belki de. Zaten yazar da kitabına, “Sana / Hep / Tek / Sadece / Sana” sözleriyle giriş yaparak adeta bu kanaati doğruluyor. Aşk temasının kullanılmadığı tek şiir olarak 47.sayfadaki “şehirimde yağmur var” isimli şiir gözüküyor kitapta.

Anlatımın burasında sözü kitabın önsözünü yazan usta şair/fotoğrafçı Yasin MORTAŞ’a bırakalım: “Ne zaman şehir yalnızlığıyla otursa, okuduğu kitapların arasında “aşk” geçtiğinde, balköpüğü ayraçları koyar sayfalar arasına... Kırkikinci çiçeklerini içinde saklayan şairin toprağında sevda kokar....Nemli bir yalnızlık bırakıp sokak başlarına, güneşler toplamaya giden şairin cebinde hep aşk kokusu vardır. Gemileri uğurlayan martıların kanatları hep üşür onun şiirinde, gemileri hep hüznün yükü taşır aşk kıyılarına”

Tamamı serbest vezinle yazılmış 62 şiirden oluşan kitapta, yer yer iç uyaklı dizelere rastlansada, şairin şiirlerini uyak kaygısından arı olarak şekillendirdiği fikri hakim oluyor okuyucuda. “bir yaşamak geçer gözlerimin önünden / ve yaşanmamıştır böylesine / derinden”(s.71) “ben çay severim zaten / ince bellisinden / heh bir de / şu sırnaşık kedi / gelmeseydi ölür zaten”(s.84) mısraları, bilinçli olarak uyak kullanıldığı izlenimi veren nadir mısralardan.

Genel itibariyle sevgilinin gözleri için kullanılan “bal köpüğü” benzetmesinin birçok şiirde kullanılması, kitabın isminin de esin kaynağını oluşturmuşa benziyor. “gün değen saçlarından/ balköpüğü gözlerinden / ışık ışık yayıl bedenime”(s.17) ; “bugün farklı bir şey yap / mesela uzun uzun doyasıya bak bana / balköpüğü gözlerinle”(s.29) şeklindeki ve benzeri dizelerin örneklemesini artırmak mümkün.

Kitabın ilk şiirinde geçen şu mısralar, sıradan bazı olayların çok rahat ve doğal bir söyleyişle nazım şekline aktarılmasına ve hayal edilen aşk anlatılıyor hissi verilerek halihazırda yaşanmakta olan derin bir sevginin anlatılmasına örnek teşkil edecek nitelikte: “şimdi sen uyursun / neşesi kaçır evin / köşesinde oturduğün koltuk / okuduğün kitap ve çayın / saç tokan sana muhtaç.../ uyanınca sen gündüzler gözlerinle buluşur / gülen yüzünle çiçekler açar / gece, yine gözlerine hasret...”(s.11) ; “şehirime bahar gelmiş / yine sen mi gülümsedin gökyüzüne”(s.40)

Öte yandan, “açılalım şu küçük teknelerle / uzaklarda bir yerlerde / ıssız bir ada olmalı / üç şey alalım yanımıza / sen kitap, kalem ve beni al / ben çay, şiir ve seni”(s.53);

“bir yer var, biliyorum / bakkalında sevda satılıyor / bir alana bir de bedava”(s.80); şeklindeki mısralar, şiirlerde sıkça hayal ve düş pencerelerinin aralandığını gösteren dizelere örnek olarak göze çarpmakta.

Şiirlerde genel itibariyle kapalı anlamlı imgeler yerine az, anlaşılır ve bildik imgeler tercih edilmiş. Bu da şairin samimiyetine ilişkin müspet kanaate götürüyor okuyucuyu. “film biter, hayat gerçeğe döner / Türkan abla Kadir abiye aşık olur / imkansız ve acılı aşklar en çok Sadri abiye yakışır”(s.22) ; “güneşin kızısın sen / yakan kavuran gözlerin / sana miras değil mi”(s.41); dizelerinde olduğu gibi.

Şairin hayal ettiği ya da düşlerini kurduğu ortamları tasvir ederken, aşağıdaki dizelerde olduğu gibi, okurun hayalinde canlandırmasına imkan tanıyacak kadar başarılı olduğu söylenebilir: “şu ilerde küçük bir kulübe / birkaç

kuru odun bir ocak olmalı”(s.27) “hani tutacaktın ellerimden / atlayıp gidecektik masmavi sularda / beyaz bir tekneyle / yol gösterecekti yunuslar / çığlıkları melodisi olacaktı martıların” (s.38); “halbu ki sıcak bir çay içimi hayat / küçük kulübemizde dem tutmayı düşlemiştik”(s.76-77) ; “bir fotoğraf / küçük bir dağ evi / bir şömine.../ elinde kitabın / dizinde ben / sehpa da / çok az sevdiğin kahven/ ben çay severim zaten”(s.84)

“Bana ve sana / ve dahi gerçek sevdalılara/kır çiçeklerini verin/ tahtadan örülmüş bahçe kapılarını / kuzuların sesini / horoz uyandırışlarını.../ lüks otomobillerin vites sayısı mutlu etmiyor

/ bir bardak çay kadar / bana çıtırdayan iki kuru dalın sıcaklığını verin”(s.32-33) ; “papatyalar uzaktan güzel / yakinken ayıltmaz kokusu”(s.15); “uzaklardaki dumanı bacasında/ küçük bir köy evini izleriz”(s.81) şeklindeki dizeler ise sade ve saf bir yaşam hayalini pastoral anlatımla gözler önüne seren onlarca mısradan yalnızca birkaçı olarak karşımıza çıkıyor.

Nihayet tüm şiiri tek yükleme bağayan bir anlatımın kullanıldığı 68.sayfadaki “kalakalmak” şiiri ile 89.sayfada yer alan “yüklemler cümle” isimli şiirlerin özgün tarzıyla dikkat çektiği de vurgulanabilir. “bahçemdeki pembe güllerde / kaldım öylece, kalakaldım.../ yürüdüğün yolda, en son baktığın gölde / kaldım öylece, kalakaldım”; “yüklemler cümleler kur bana / alacakaranlıkta, gün geceye dönerken, korkuyorum de / soğukken sağ yanın, üşüyorum de...” mısraları anılan şiirlere ait.

Son söz yerine, Bir Bal Köpüğü Hikâyesi, okuyucuyu hayal/düş dünyasının saf ve temiz katmanlarında yolculuğa çıkarması, dilde ve gönülde latif izler bırakması beklenen bir kitap olarak karşımızda durmakta...

HAZANIN KIYISINDA

vakit
yine bir sonbahar arefesi
içimde göklerin
ürperten sesi

kalbime bir başka d/okunur
hazin şarkıların nağmeleri
yeşil entarisi
ağaçların sarıya çalan

kararmış bulutlar baş kaldırır güneşin
göz kamaştıran saltanatına
yüzümde gölgelenir inilti
metruk sokaklardan yükselen
burçlardan kırılmış tebessümler saçılır
nemlenir gözleri gökyüzünün ve
içime ılık ılık akar
ineeden yağın yağmurun çisiltisi

durgun saatler
üşütür renklerini yüzlerin
hıçkırık kokan
solgun bahçelerden yayılır
benzi sararmış güllerin
melâl nefesi

toz pembe düşler titrer
akşam kızılığını yüklenmiş
bulutların kan/adında
hiçliğe yol verir sokaklardan
hüziün toplayan rüzgârın esintisi

çiçeklerin yüzü yerde
kâinatta bir telaş
eşyayı kaplar zevâlin gölgesi
mevsim hicrâna b/ulanır
yavaş yavaş
ellerimde o hicrandan bir buket ve
lâl dudaklarında mevsimin
veda bûsesi

işte böyle
zamansızlık kentine akarken saatler
beynimi kemirir bu dâim devran
sonra
bıçak yarası gibi düşer tenime
ömür çizgisi

ve sezilir yaklaşımakta olan
aralanır
sonsuzluğun perdesi

vakit
yine bir sonbahar arefesi
içimde göklerin
ürperten sesi

